

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

קבה.

עין משפט נר מצוה

נא ממי פ"ח מהלכות
אבות הטומאות הל'
ד:
גה ב ממי פ"ח טהרה
ד:
גכ ג ד ממי פ"ח מהל'
טומאות מט הל' ה
ו"פ"ח מהל' אבות הטומאות
הל' יא ופ"ח הלכה ט:
ה ו ד ממי פ"ח מהל'
טומאות מט הל' יד:

שיטה מקובצת

אין מוקדשין קמיל
שימוש: ב חלול ונתן
בניה פ"י יוצא דופן ונך
מן ב) האברים אין להם
שיעור אפי' פחות מכזית
מן המת ופחות מכזית
בבלה פחות מכעשרה:
שיעור אפי' פחות מותר
וגבי שרץ ובלה איכא
שיעור: ד) ליכא כזית
וכי אכתי לא שמעינן:
ט) מילי מילי כל דבר
ודבר ששנה במשנתנו
אשמועינן טעמא בכל חד
מה: ז) בין לית ביה הוה
טעמא: ח) דמוש דשמישה
כזית נותר מטמאה:
ט) לא מטמיה משום אבר
ובמוקדשין: טו) ועסקך
בתוך החלל הדהוא לא
מעלה: פ) דקמין קולית
המת וקתני:

א) דבמת הוא משנה בלהות
(פ"ח מ"ו) אבל מיימי לה גס
בנה שם ומעלה (דף י"ז).

וקולים המוקדשים. במסכת פסחים (דף קכ):
מתמאין את הידים דגזרי בהו רבנן משום חשדי
כהויה ועללי כהויה כדמפרש התם וגזרו אף
בעלמות ששימשו נותר: וכלה אין ענמתיה
מתמאים דכתיב (ויקרא י"ב) צנבלתה ולא צנבלתה
אין ענמתיה וכן שרץ הלכך
קטומים טהורים אף מלמטה כשאל
וכ"ש מגע דאי אפשר לו ליגע ואע"ג
דשומר מכניס ומוליא טומאה הי"מ
דצבר שאפשר ליגע צטומאה ענמה
ואפילו לא נגע בה אלא צטומר טמא
אזל היכא דאי אפשר ליגע צטומאה
ענמה אין שומר מטמא: יקוצים כל
שוא. אפילו חמוט השערה שאפשר
להכניס צו חוט השערה של ראשו או
וקנו והרי הוא מטמא צרך דלקמן [קפ"ו]:

גליון הש"ס

גבי' וקולית השרין. לאו
דוקא דהא שרץ מטמא
כבעדשה אלא דיעקב
פירכה מנבלה ושרץ דנקט
אשירות לישא ה"ה.
רמזי"ו חידושי שי"ב דף
דף י"ז ד"ה אין זומים:

הגהות הב"ח

(א) ר"ש ד"ה אבי וכו'
לא מטמיה משום אבר:
(ב) ד"ה טמא וכו'
בבעלי חיים: (א) ה"ה
ד"ה נוגע וכו' לא איתריך
ליה למתני:

- (א) [לעיל קפ"ו]:
(ב) [פירומח כא:]: (א) ו"ל'
רז מרין: (ד) [פסחים פג.].
(ה) אלהות פ"ג מ"א. (ו) שם,
(ז) [לעיל טז].

תורה אור הש"ס

י. וכל הולך על כפיו
בכל הדרך הולכות על
ארבע טמאים הם לכם
כל הנוגע בנבלתם יטמא
עד הערב: והנשא את
נבלתם יכבס בגדיו
וטמא עד הערב טמאים
הקוף לבק:

גליון הש"ס

גבי' וקולית השרין. לאו
דוקא דהא שרץ מטמא
כבעדשה אלא דיעקב
פירכה מנבלה ושרץ דנקט
אשירות לישא ה"ה.
רמזי"ו חידושי שי"ב דף
דף י"ז ד"ה אין זומים:

הגהות הב"ח

(א) ר"ש ד"ה אבי וכו'
לא מטמיה משום אבר:
(ב) ד"ה טמא וכו'
בבעלי חיים: (א) ה"ה
ד"ה נוגע וכו' לא איתריך
ליה למתני:

מוסף רש"י

שימוש נותר. שומר
בין מוח חוץ למת
ושימושו העלמות הלל,
מטמאין את הידים,
כותר עלמו שאנו חכמים
שיעור את הידים (פסחים
פג). בסיס. כדממרתין
כזית מוח (ל) בסיסה
(טו).

נוגע אין מאהיל י"א. וא"ת מנה ליה למידק מאהיל לא אי משום
ללא קמני ליה הא לא קמני נמי משא אע"ג דעכס כשעורה
מטמא כמשא וי"ל דמשא לא אכטריך (א) למתני אבל אהל הוה ליה
למתני כיון דאין עכס מטמא כהאל אע"ג דלא מתני ליה צמקשין
מ"מ הוה ליה למתני כזאפי נפשיה אמת
אע"ג דלא הוה אהל דומיא דנוגע דנוגע
ככל מקום טמא אהל מאהיל לא מטמא
אלא כנגד המוח מ"מ צמאי דהוה למתנייה
ואס תאמר ולשני ליה הא מני רבי יוסי
דלית ליה טומאה צוקעת ועולה לקמן
בשמעתין ושמה לא מסתבר ליה
לאוקומה כרי יוסי: וי"א מוח שבפנים
מעלה ארוכה מבחוץ. פירש הקוטרוס
אע"ג דליכא מוח כלל וזה דחקו מדלל
דמדנקט קולית משמע דמריי אהיכא
מוקי ליה דלית ביה מוח וצחנס דחק
דמדנקט קולית משמע דמריי אהיכא
מוקי ליה דלית ביה מוח וצחנס דחק
דמדנקט קולית משמע דמריי אהיכא
מוקי ליה דלית ביה מוח וצחנס דחק

אוקולית המוקדשין הנוגע בהן בין שתומים
בין נקובים טמא קולית נבלה וקולית השרץ
הנוגע בהם שתומים טהורים נקובים כל שהוא
מטמא במגע מנין שאף במשא ת"ל הנוגע
והנושא (ט) את שבת לכלל מגע בא לכלל משא
לא בא לכלל מגע לא בא לכלל משא:
גבי' נוגע אין אבל מאהיל לא היכי דמי אי
דאיכא כזית בשר באהל נמי ליטמא דליכא
כזית בשר ואי דאיכא כזית מוח מבפנים
טומאה בוקעת ועולה באהל נמי ליטמא
דליכא כזית מוח בפנים ואי מוח מבפנים
מעלה ארוכה מבחוץ אבר מעליא היא באהל
נמי ליטמא אמר רב יהודה בריה דרבי חייה
זאת אומרת מוח בפנים אינו מעלה ארוכה
מבחוץ במאי אוקימתא דליכא כזית אי הכי
במוקדשים אמאי מטמא ותו קולית נבלה
וקולית השרץ כי ניקבו אמאי מטמאו הא לא
קשיא רישא דליכא כזית סופא דאיכא כזית
ומאי קמ"ל מילי מילי קא משמע לן רישא
קמ"ל דמוח מבפנים אינו מעלה ארוכה
מבחוץ (ט) מוקדשין מאי קמ"ל שימוש נותר
מילתא היא דאמר (א) מרי בר אבהו אמר רבי
יצחק (ג) עצמות קדשים ששימשו נותר מטמאין
את הידים הוואיל ונעשה בסיס לדבר האסור
נבלה אע"ג דאיכא כזית ניקבה אין לא ניקבה
לא אבי אמר לעולם מוח מבפנים מעלה
ארוכה מבחוץ והכא במאי עסקינן בששפה
וכדרכי אלעזר דא"ר אלעזר קולית ששפה
לארכה טמאה לרחבה טהורה וסימניך
דיקלא ורבי יוחנן אמר לעולם דאיכא כזית
במוח מבפנים מעלה ארוכה מבחוץ ומאי
נוגע דקתני מאהיל ואי מוח מבפנים מעלה
ארוכה מבחוץ קולית נבלה וקולית השרץ כי
לא נקבו אמאי טהורים אמר רבי בנימין בר
גידל אמר ר' יוחנן י"הכא במאי עסקינן כגון
דאיכא כזית מוח המתקשקש גבי מת טומאה
בוקעת ועולה נבלה כיון דמתקשקש הוא
ניקבה אין לא ניקבה לא א"ר אבין ואיתויא ר'
יוסי בר אבין אף אנן נמי תנינא (ט) הנוגע הבכחצי
זית ומאהיל על חצי זית או חצי זית מאהיל
עליו טמא אי אמרת בשלמא חד שמא הוא
משו"ה מצטרף אלא אי אמרת תרי שמי גינהו
מי מצטרף (ט) והתנן י"ה הכלל כל שהוא משם
אחד מצטרף וטמא משני שמות טהור אלא מאי
הנוגע

ששימש את הנוטר: לא יקצה לא. דבעין אפשר ליגע
כמתני טעמא צבדיא לקמן [קפ"ו]:
ומתניתין צשפה נסרה צנגל או צסקין דתו לא מעלה ארוכה והלכך כיון
דליכא כזית מוח
דמטמא צבאל משום שיעור לא יטמא (ט) דאבר וצמקשין נבלה ושרץ
דליכא כזית כדאוקימנא וצבוי לא פליג אלא צמעלה ארוכה: לארכה.
דעכשי שיי צה לרועה של שפיפה: טמאה. אפילו אין צה לא בשר ואלו מוח
דמוח שפיפה עתיד צמ מצפנים מעלה ארוכה וכוון דלרועה
(ט) צעלי חיים מעלה ארוכה השתא נמי אבר הוא ולא צעי שיעור: לארכה.
סביב צביו אפילו ממקום אחד: דקל אס מטול ממנו לרועה
סביב הוא מתיבש שלא הנחת דרך לשרף לעלות מן הקרקע למעלה
ממקום שנקלף ואס תקליפו לארכו ותשייר דדו אחד יש דרך לשרף לעלות:
לעולם. רישא דליכא כזית דלא מוקמינן מתניתין צתרי טעמי וא"כ
ליכא כזית הויה מטמא צבאל דמוח שצפנים מעלה ארוכה: ומאי נוגע
מאהיל. מאהיל נמי צמשמע כדמפרש ואזיל דליכא תנא דקרי למאהיל
נוגע: אמאי טהורים. עכס גופיה אבר הוא וצלה מוח נמי מטמא
וסתימה מתי אהניא: המסוקשקש. יבש ועקרק צמוך החלל יודהו
לא מעלה ארוכה: גבי מס. אף על גב דאינו מעלה ארוכה מטמא
צבאל דהא צלא חשיבות אבר הא איכא שיעור וסתימה לא מהניא
ציה דטומאה צוקעת ועולה ומוקדשים הרי שמשו נותר: וכל
כיון
דמתקשקש הוא. וצבו אינו מעלה ארוכה לאו אבר הוא הלכך יקוצו
דאפשר ליגע מטמאים משום שיעור לא ניקבו לא דלאו אבר
הוא השתא גרע מקולית שש צה כבעדשה מוח לח דההוא מעלה
ארוכה הוא: אף חן נמי טינא. דקרי למאהיל נוגע:
הנוגע